

чакъ до царвукитѣ. Имаше две-три босички, макаръ че деньтъ бѣ влаженъ я вѣтровитѣ.

Изведнажъ дългата редица се размърда оживено. Очитѣ се издигнаха и се спрѣха радостно върху голѣмата футболна топка, която учителката, токущо появила се на вратата, държеше въ ржка.

— Ходомъ маршъ, деца! Хайде на игрището! — извика учителката.

Редицата се изви като змия, и момиченцата, които яводѣха, спрѣха първи на отъпканата отъ хилядитѣ детски крака площъ. Въ мигъ се образува единъ кржгъ.

— На какво да играемъ?

— На кукуригу, на кукуригу! — заявиха въ хоръ първолачетата.

— Почни ти, Деянке, — каза учителката на едно малко момиченце въ червена рокличка, като му подхвърли топката.

Тънкитѣ ржчици на момиченцето я поеа, помилваха я нѣжно и съ обичъ и я подхвърлиха усмихнато. Топката започна бързо да преминава отъ ржка на ржка.

— Днесъ кой ли ще бжде пѣтлето! — каза закачливо учителката. — Хайде, Петьо, поемай!

Но Петьо се бѣ загледалъ въ едно малко сиво птиченце, кацнало на отсрещното дърво. Безъ да се стѣснява отъ първолачетата, които навърно и други пжтъ е спождало, птиченцето чуруликаше закачливо, като се надсмиваше надъ малкитѣ играчи.

Нѣмаше нищо по-приятно за Петя отъ музиката. Той стоеше по цѣли часове захласнатъ предъ кафенето на селския мегданъ, за да слуша радиото. До кафенето се намираше книжарничката. Тамъ на витрината бѣха изложени устни хармонички — мѣнички, бѣли, лѣскави като рибки кротушки, които бащата на Петя ловѣше въ Осѣма.

И сега, както гледаше и слушаше пѣсенята на птиченцето, Петьо се питаше: „На такава мѣничка хармоничка дали ще мога да изсвирия чу-ру-ликъ сжщо като птиченцето?“

И тъй както си мислѣше, Петьо съвсемъ забрави, че трѣбва да протегне ржце и да поеме футбола. Голѣмата топка изви надъ главата му, отплесна се въ стражи и се търкулна на земята.

Звънливъ детски смѣхъ посрещна нейното падане. Петьо се изчерви и наведе глава.

— Хайде изкукуригай като пѣтле, Петьо! — каза весело учителката.

Но въ този мигъ стана нѣщо съвсемъ неочаквано. Вмѣсто да изкукурига дрезгаво, Петьо изви нѣжния си гласецъ и изчурулика като славей.

Децаа останаха като втрещени. Тѣ обърнаха плахи погледи къмъ учителката, като се мжчеха да прочетатъ върху нейното благо лице, какво ще бжде наказанието на Петя. Добритѣ селски деца никога не можеха и да си предста-